

Arrest

nr. 113 668 van 12 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 5 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 mei 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 30 april 2013 een tweede asielaanvraag in. Op 22 mei 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

“Overwegende dat betrokkene op 08.12.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 21.09.2012 van het commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 11.02.2013 de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 30.04.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar man in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van haar man op 22.05.2013 door DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering in overwegingname'. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze zou vrezen voor haar leven en dat van haar man en haar kind omdat ze nog steeds bedreigd zouden worden door de leden van Terai Mukti Morcha die haar man bedreigd zouden hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze sinds één jaar geen contact meer zou hebben met haar zus. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar zus getrouwd zou zijn met iemand van een andere kaste, de Chhetri katse. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze bewering te staven. Overwegende dat het asielrelaas steunt op de asielmotieven van haar echtgenoot en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze al drie jaar in België zou verblijven, dat haar zontje hier naar school gaat. Overwegende dat de voorgehouden integratie van betrokken en haar gezin in België niet relevant is bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar familie haar niet zou willen in Nepal. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen...

2. Over de gegrondheid

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“Schending art. 51/8 Vreemdelingenwet. Schending materiële motiveringsplicht. Schending artikel 3 EVRM. Art. 51/8 Vreemdelingenwet luidt: (...). De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft. De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. In de bestreden beslissing valt er te lezen: (...). In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat de nieuwe elementen die de man van verzoekende partij bijbracht bij zijn tweede asielaanvraag, m.n. een attest van bevestiging van lidmaatschap van de Rastriya Prajatantra Partij Népal vergezeld van een bevestiging van de problemen van betrokkene dd.26.09.2012, een dreigbrief van de Démocratie Terai Liberation Front dd. 05.09.2012 waarin verklaard wordt dat betrokkene gezocht zou worden, een namenlijst van personen die gezocht worden door de Démocratie Terai Liberation Front dd. 08.07.2012, niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van de Belgische instanties kunnen wijzigen, aangezien er geen geloof gehecht werd aan het asielrelaas van verzoekende partij tijdens haar vorige asielprocedures. De nieuwe asielaanvraag van verzoekende partij sluit volledig aan bij haar vorige asielaanvraag. Volgens verwerende partij zouden de nieuwe elementen geen nieuwe gegevens betreffen waaruit zou blijken dat zij ernstige aanwijzing heeft op een gegronde vrees voor vervolging. Het feit dat dergelijke officiële documenten niet in overweging worden genomen, is werkelijk onbegrijpelijk. Hoe dan ook is een terugkeer voor verzoekende partij naar Nepal uitgesloten. Aan de hand van deze nieuwe asielaanvraag wil verzoekende partij haar dossier opnieuw laten bestuderen. Tijdens haar vorige asielaanvragen werd er geen geloof gehecht aan haar asielrelaas. De nieuwe elementen die de man van verzoekende partij thans voorlegt en waarop verzoekende partij haar nieuwe asielaanvraag baseert, bewijzen ontegensprekelijk dat verzoekende partij nog steeds problemen heeft in Nepal, aangezien de belagers nog steeds op zoek zijn naar haar man. Dit blijkt enerzijds uit de neergelegde documenten en anderzijds uit de verklaringen van de schoonbroer van verzoekende partij.

De verwerende partij herhaalt meermaals in de thans bestreden beslissing dat tijdens de eerste asielprocedure geen geloof werd gehecht aan de asielmotieven van verzoekende partij door de CGVS en vervolgens door de RvV. De verwerende partij meent dan ook dat zij zich ertoe kan beperken enkel de nieuw aangebrachte elementen of feiten te onderzoeken. In beginsel is het RvV bij de behandeling van een meervoudige asielaanvraag gebonden door gezag van gewijsde, maar er kan sprake zijn van een uitzondering, zoals in de arresten van de Raad van State nr. 214704 van 19 juli 2011 en de RvV nr. 28796 van 16 juni 2009 aangegeven: (...). Verder dient er rekening gehouden worden met alle elementen (ook van vorige asielprocedures) bij het behandelen van een meervoudige asielaanvraag (RvSt ibidem p.7): (...). De verzoekende partij is bovendien van mening dat het begrip 'nieuw element' geen obstakel mag zijn bij de inschatting van een verdedigbare grief onder artikel 3 EVRM (of onder artikelen 48/3 en 48/4 VW voor zover dat "artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet." CCE nr. 77 655 van 20 maart 2012); Zoals het Grondwettelijk Hof heeft gesteld over artikel 39/76 VW: (...). Er dient daarnaast opgemerkt te worden dat het EHRM, bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, geen tijdsgebonden voorwaarde oplegt bij het in aanmerking nemen van gegevens. In de volgende zaak velt het Hof een inhoudelijk oordeel over nieuwe stukken zonder rekening te houden met het feit dat deze laattijdig door de verzoeker naar voor gebracht werden. (zie bvb Hilal v UK Application no. 45276/99-6 March 2001.) Volgens de verklaringen van verzoekende partij bij haar eerste en tevens bij haar tweede asielaanvraag blijkt dat er wel degelijk 'mogelijks' een schending van artikel 3 EVRM kan plaatsvinden. De man van verzoekende partij wordt immers nog steeds gezocht. Er dient ook gezegd dat de verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag wel degelijk nog 'nieuwe elementen' mag aanbrengen die haar verhaal bevestigen. De verwerende partij is blijkbaar de mening toegedaan dat nieuwe gegevens in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet alleen maar betrekking mogen hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na het afsluiten van de eerste asielprocedure van de verzoekende partij en dus niet kunnen betrekking hebben op nieuwe bewijsstukken - dit zijn dus bewijsstukken die dateren na het afsluiten van de vorige asielprocedure van de verzoekende partij - die weliswaar betrekking hebben op feiten die reeds geëvalueerd en beoordeeld werden in het kader van de eerste asielprocedure van de verzoekende partij. Het standpunt van de verwerende partij komt er in feite op neer dat een kandidaat asielzoeker, na het afgewezen zien van een asielverzoek, enkel nog asiel kan aanvragen in België indien in zijn of haar land van herkomst zich feiten voordeden nadat hij of zij dus zijn land van oorsprong reeds verlaten zou hebben. Dit is uiteraard absurd. Het is immers bijna onmogelijk in te denken dat er in het land van herkomst van gelijk welke afgewezen kandidaat asielzoeker, er zich na het vertrek van deze kandidaat asielzoeker, er zich nog feiten zouden voordoen die aanleiding zouden kunnen geven tot een erkenning van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet, maar dat deze feiten volledig vreemd zouden zijn aan de asielmotieven die de kandidaat vluchteling inriep gedurende zijn vorige asielprocedure. Dit kan en is niet de bedoeling geweest van de wetgever bij art. 51/8 Vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent dan ook dat deze opvatting van de verwerende partij strijdt met art. 51/8 Vreemdelingenwet. De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet. De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004. In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet. (...). De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State dd. 25 juli 2001. (...). Door deze nieuwe documenten wordt wel degelijk de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij bevestigd en wordt daarenboven de ACTUELE/TOEKOMSTIGE vrees voor vervolging van verzoekende partij aangetoond. Zoals hierboven reeds beschreven verwijst de verwerende partij in haar motivering naar de eerste negatieve asielbeslissing van verzoekende partij. Het is alsof de verzoekende partij reeds van tevoren geen tweede kans verdient en dat zij geen enkel nieuw element zou kunnen aanbrengen opdat de verwerende partij zou geloof hechten aan haar asielrelaas. De manier waarop de verwerende partij alles in twijfel trekt is echter niet redelijk en doet bijna het vermoeden rijzen dat ze is ingegeven door vooringenomenheid. Het lijkt zelfs zo dat de verzoekende partij en haar asielverhaal niet kan bewijzen omdat de verwerende partij het sowieso toch niet gelooft. Bijgevolg is er hier sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 3 EVRM en schending van artikel 51/8 wat betreft het aanbrengen van nieuwe elementen die wel degelijk bewijzen dat de verzoekende partij gevaar loopt in haar regio."

2.2. Verzoekster steunt haar asielaanvraag op die van haar echtgenoot. In de bestreden beslissing wordt gesteld: "Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar man in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van haar man op 22.05.2013 door DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering in overwegingname'."

Verzoeksters echtgenoot PA heeft op 5 juni 2013 tegen voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring ingediend bij deze Raad. Deze zaak is gekend onder nr. 128.673. Met arrest nr. 110 144 van 19 september 2013 verwerpt de Raad voornoemd beroep.

Het enig middel is nagenoeg identiek als in de zaak van verzoeksters echtgenoot gekend onder nr. 128.673. De Raad overweegt in arrest nr. 110 144 van 19 september 2013 aangaande het middel:

“3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag volgende documenten heeft neergelegd:

- een namenlijst van personen die worden gezocht, waarbij verzoeker wordt vermeld, opgesteld door “Democratisch Terai Bevrijdingsfonds” op 8 juli 2012, inclusief vertaling;*
- een bevestiging dat verzoeker wordt gezocht waarbij verzoekers broer wordt verzocht om “alle informatie” door te geven over verzoeker, opgesteld door “Democratisch Terai Bevrijdingsfonds” op 5 september 2012, inclusief vertaling;*
- een attest waarin verzoekers lidmaatschap van de Rastiya Prajatantra Partij wordt bevestigd en waarin bevestigd wordt dat verzoeker werd bedreigd en wordt gezocht, opgesteld door het “district kantoor comité Palpa” op 26 september 2012, inclusief vertaling;*
- een begeleidende brief van verzoekers advocaat, gedateerd 17 april 2013, waarin wordt verwezen naar de drie voormelde documenten en wordt gesteld verzoeker deze niet eerder kon voorleggen daar hij deze documenten pas in februari/maart ontvangen heeft en zij nog vertaald dienden te worden.*

3.7. Wat de eerste drie voorgelegde documenten betreft, betwist verzoeker niet dat zij dateren van 8 juli 2012, 5 september 2012 en 26 september 2012. Verzoekers eerste asielprocedure werd afgesloten door het in punt 1.2. bedoelde arrest van de Raad. Blijkens dit arrest heeft de terechtzitting plaatsgegrepen op 30 januari 2013. De bestreden beslissing strekt er derhalve terecht toe te stellen dat verzoeker ook met de begeleidende brief van zijn advocaat waarin gesteld wordt dat verzoeker de documenten slechts ontving in februari/maart 2013, niet aantoonde dat hij deze documenten niet eerder kon aanbrengen, te meer daar verzoeker verklaard heeft dat hij de enveloppe waarin de betrokken documenten zaten, achtergelaten heeft op zijn adres. Deze vaststelling volstaat reeds om de eindconclusie in de bestreden beslissing te schragen “Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48,4 van de wet van 15.12.1980”. Verzoekers bevinding dat het “werkelijk onbegrijpelijk” is dat “dergelijke officiële documenten” niet in overweging worden genomen, kan de gedane beoordeling niet aan het wankelen brengen. Verzoeker brengt ook niets in tegen de verwijzing in de bestreden beslissing naar het in punt 1.2. bedoelde arrest van de Raad waarin gesteld werd dat verzoeker niet aantoonde dat hij zich niet elders in Nepal kan vestigen om te ontsnappen aan zijn problemen, waarmee de relevantie van de neergelegde documenten in vraag worden gesteld. In het betrokken arrest kan gelezen worden, “Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker zich probleemloos elders in zijn land van herkomst kan vestigen om aan zijn verklaarde problemen te ontkomen en gelijkaardige problemen in de toekomst te vermijden. Verzoeker toont geenszins het tegendeel aan. Integendeel, uit zijn verklaringen blijkt duidelijk dat zijn ingeroepen problemen louter lokaal zijn en niets hem verhindert zich probleemloos elders in Nepal te vestigen. De aanwezigheid van een intern vluchtalternatief volstaat om verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermings-status op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) te weigeren”.

3.8. Met zijn eenvoudig betoog dat hij “nog steeds gezocht [wordt]” en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst “hoe dan ook” uitgesloten is, toont verzoeker geen schending aan van artikel 3 EVRM.

3.9. Voor het overige wordt het verzoekschrift gekenmerkt door een theoretisch betoog aangaande de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM, waarbij rechtspraak van de Raad, van het Grondwettelijk Hof, van de Raad van State en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens worden opgelijst en kritische kanttekeningen worden geplaatst, maar hiermee en met de overtuiging van verzoeker dat hij wel degelijk nieuwe gegevens naar voren heeft gebracht, wordt geen schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aangetoond, noch wordt aangetoond dat een grief gestoeld op artikel 3 EVRM niet zou worden beoordeeld. Er kan nog op gewezen worden dat artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet dat verzoeker betreft in zijn theoretisch betoog het contentieux bedoeld in artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet betreft terwijl onderhavige betwisting kadert binnen het toepassingsgebied van artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond."

Aangezien verzoekster haar tweede asielaanvraag steunt op die van haar echtgenoot, volstaat de vaststelling dat de verwerende partij deze tweede asielaanvraag op 22 mei 2013 heeft geweigerd en dat de Raad het beroep op grond van een identiek middel heeft verworpen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC